

Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος: Τίποτε δεν είναι τόσο ανάρμοστο και ξένο στον χριστιανό, όσο το να επιζητεί την άνεση και την ανάπαυση

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος

Υπόμνημα εις την Προς Φιλιππισίους Επιστολή του Αποστόλου Παύλου

Ομιλία ΙΓ΄

(Φιλιπ. 3,18 - 4,3)

«Πράγματι πολλοί παρουσιάζουν κακή συμπεριφορά. Γι' αυτούς πολλές φορές σας έλεγα και τώρα κλαίοντας σας λέγω, εννοώ τους εχθρούς του σταυρού του Χριστού. Το τέλος αυτών θα είναι η απώλεια· αυτοί ως Θεό έχουν την κοιλιά τους και δόξα τους θεωρούν τις πράξεις που φέρουν εντροπή, έχουν δε φρονήματα γήινα. Αλλά η δική μας πολιτεία είναι στους ουρανούς, από τους οποίους περιμένουμε με πολύ πόθο και τον Σωτήρα μας, τον Κύριο Ιησού Χριστό, ο οποίος θα μεταμορφώσει το ταπεινό αυτό σώμα, ώστε να γίνη όμοιο προς το δοξασμένο σώμα του με την ενέργειά του, με την οποία μπορεί και να υποτάξη τα πάντα στον εαυτό του».

1. Τίποτε δεν είναι τόσο ανάρμοστο και ξένο στον χριστιανό, όσο το να επιζητή

την άνεσι και την ανάπαυσι. Τίποτε δεν είναι τόσο ξένο στην επαγγελία και στη στρατολογία, όσο το να προσκολλάται κανείς στην παρούσα ζωή. Ο Κύριός σου εσταυρώθηκε, και συ επιζητείς την άνεσι; Ο Κύριός σου εκαρφώθηκε στο σταυρό, και συ ζης με πολυτέλεια; Και πώς αρμόζουν αυτά σε γενναίο στρατιώτη;

Γι' αυτό και ο Παύλος λέγει, «Πολλοί παρουσιάζουν κακή συμπεριφορά, για τους οποίους πολλές φορές σας έλεγα και τώρα κλαίοντας σας λέγω, εννοώ τους εχθρούς του σταυρού του Χριστού».

Επειδή μερικοί επροσποιούντο το χριστιανισμό, στην πραγματικότητα όμως εξούσαν με ανέσεις και απολαύσεις, και τούτο ήταν αντίθετο προς το σταυρό, γι' αυτό έλεγε έτσι αυτά. Γιατί ο σταυρός είναι χαρακτηριστικό της ψυχής, που αγωνίζεται, που επιθυμεί να πεθάνη και δεν επιζητεί καμμιά άνεσι.

Εκείνοι όμως συμπεριφέρονται αντίθετα προς αυτά. Συνεπώς και αν ακόμη λέγουν ότι ανήκουν στον Χριστό, είναι όμως ως εχθροί του σταυρού. Γιατί αν αγαπούσαν το σταυρό, θα επροσπαθούσαν πράγματι να ζουν την πλήρη παθημάτων ζωή.

Δεν εσταυρώθηκε ο Κύριός σου; Μιμήσου αυτόν διαφορετικά, εάν δεν μπορής να μιμηθής τον τρόπο εκείνου. Σταύρωσε τον εαυτόν σου, έστω και αν δεν σε σταυρώση κανείς.

Σταύρωσε τον εαυτόν σου εννοώ, όχι να φονεύσης τον εαυτόν σου (μακάρι να μη γίνη κάτι τέτοιο, γιατί αυτό είναι ασέβεια), αλλά όπως ο Παύλος έλεγε: «Γιατί έχει νεκρωθή ως προς εμέ ο κόσμος», λέγει, «αλλά και εγώ έχω νεκρωθή ως προς τον κόσμο».

Εάν αγαπάς τον Κύριό σου πέθανε όπως εκείνος. Μάθε πόση είναι η δύναμις του σταυρού, πόσα κατώρθωσε, πόσα κατορθώνει, πώς είναι η ασφάλεια της ζωής.

Τα πάντα δι' αυτού γίνονται το βάπτισμα διά του σταυρού (γιατί πρέπει να λάβωμε τη σφραγίδα του Αγίου Πνεύματος), η χειροτονία δια του σταυρού.

Είτε ευρισκόμασθε στους δρόμους, είτε στο σπίτι, είτε οπουδήποτε, ο σταυρός είναι μεγάλο αγαθό, σωτήριο όπλο, ακατανίκητος ασπίδα, αντίπαλος του διαβόλου.

Όταν λοιπόν μάχεσαι το διάβολο, βαστάζεις το σταυρό, φέροντας όχι απλώς τη σφραγίδα αυτού, αλλά υποφέροντας τις συνέπειες του σταυρού. Γνωρίζεις ότι ο Χριστός ονομάζει τα παθήματα σταυρό, καθώς όταν λέγη, «Εάν κάποιος δεν σηκώση το σταυρό του και με ακολουθήση», δηλαδή, εάν κάποιος δεν είναι έτοιμος για θάνατο.

Αυτοί όμως επειδή είναι τιποτένιοι και αγαπούν τη ζωή και το σώμα τους, είναι

εχθροί του σταυρού. Και κάθε άνθρωπος που θα αγαπά τις απολαύσεις και την ασφάλεια της παρούσης ζωής, είναι εχθρός του σταυρού, για τον οποίο ο Παύλος καυχάται και τον οποίο εναγκαλίζεται και με τον οποίο βιάζεται να ενωθή, όπως όταν λέγει· «Εγώ έχω νεκρωθή ως προς τον κόσμο και ο κόσμος ως προς εμέ».

Και τώρα λέγει, «Και κλαίοντας σας λέγω». Για ποιό λόγο; Γιατί το κακό επλεόνασε, γιατί αυτοί ήσαν άξιοι δακρύων. Είναι πραγματικά άξιοι δακρύων αυτοί που ζουν μέσα σε ανέσεις και απολαύσεις, αφ' ενός μεν επειδή αλείφουν με αρώματα τα ρούχα τους, δηλαδή το σώμα τους, και αφ' ετέρου επειδή δεν σκέπτονται καθόλου ότι θα αποδώσουν λογαριασμό στη μέλλουσα ζωή.

Ιδού ζης με απολαύσεις, ιδού μεθάς, σήμερα και αύριο, και δέκα και είκοσι και τριάντα και πενήντα και εκατό χρόνια, πράγμα που είναι αδύνατο. Αλλά, εάν θέλης, ας ερωτήσωμε ποιό το αποτέλεσμα; Ποιό το κέρδος; Κανένα.

Το να ζη λοιπόν κάποιος μία τέτοια ζωή δεν είναι άξιο δακρύων και θρήνων; Μας έφερε ο Θεός στο στάδιο αυτό, για να μας στεφανώση, κι' εμείς αποχωρούμε χωρίς να πράξωμε τίποτα το σπουδαίο. Κλαίει λοιπόν ο Παύλος για εκείνα, τα οποία άλλοι περιγελούν και σπαταλούν. Έτσι συμπάσχει, έτσι φροντίζει για όλους τους ανθρώπους.

«Αυτών ο Θεός», λέγει, «είναι η κοιλιά». Γι' αυτό είναι Θεός σ' αυτούς τούτο σημαίνει, «Ας φάγωμε και ας πιούμε». Βλέπεις πόσο κακό είναι οι απολαύσεις; σε άλλους θεός είναι τα χρήματα και σε άλλους η κοιλιά. Δεν είναι και αυτοί ειδωλολάτραι, και μάλιστα χειρότεροι από εκείνους;

«Και δόξα τους θεωρούν τις πράξεις που φέρουν εντροπή, λέγει». Μερικοί ισχυρίζονται ότι με αυτά τα λόγια δηλώνει την περιτομή. Εγώ όμως δεν λέγω αυτό, αλλά ότι σημαίνει το εξής: Για εκείνα που έπρεπε να αισθάνωνται εντροπή, γι' αυτά υπερηφανεύονται. Αυτό σημαίνει εκείνο που έλεγε αλλού· «Ποια λοιπόν ωφέλεια είχατε τότε από τα έργα σας, για τα οποία τώρα εντρέπεσθε;».

Το να πράττη κανείς έργα αισχρά είναι φοβερό, το να εντρέπεται όμως, όταν τα πράττη, είναι φοβερό κατά το ήμισυ· όταν μάλιστα υπερηφανεύεται κανείς, τότε αυτό είναι υπερβολική αναισθησία. Μήπως μόνο για εκείνους έχουν λεχθή αυτά και οι παρευρισκόμενοι εδώ απαλλάσσονται από την κατηγορία; και δεν είναι κανείς υπόλογος γι' αυτό; ούτε έχει την κοιλιά ως θεό; ούτε τη δόξα που φέρει εντροπή;

Επιθυμώ, και επιθυμώ πάρα πολύ, να μη αναφέρονται τίποτε απ' αυτά σ' εμάς, ούτε να ξέρω ότι κάποιος είναι ένοχος σ' αυτά που λέγονται. Φοβούμαι όμως μήπως για μας λέγεται περισσότερο παρά για τους τότε. Γιατί όταν κάποιος ξοδεύη όλη του τη ζωή στα φαγοπότια και στις διασκεδάσεις και στους πτωχούς

ξοδεύη ελάχιστα, τα περισσότερα όμως καταναλώνει στην κοιλιά του, δεν θα λεχθή εύλογα και γι' αυτόν;

Απόσπασμα από τον τόμο, «Ι. Χρυσοστόμου έργα, 22, των Πατερικών Εκδόσεων «Γρηγόριος ο Παλαμάς». Εισαγωγή, κείμενο, μετάφραση, σχόλια Σπυρίδων Μουστάκας (θεολόγος, φιλόλογος).

Πηγή: pemptousia.gr